

Atanasie Katigás

LACRIMILE POCĂINȚEI

**EXPERIENȚELE UNUI TAXIMETRIST
ÎNTÂMPLĂRI ADEVĂRATE**

Traducere din neogreacă și note de
Ieromonah Cosma Giosanu

Vol. I

Ediția a II-a, revizuită și îmbunătățită

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2019

Cuvânt introductiv la ediția a doua

S-au scurs trei ani de când iubitorii de carte duhovnicească din România au avut prilejul de a se folosi de experiențele duhovnicești împărtășite de un taximetrist din Salonic, un mirean, care le vorbește oamenilor din lume despre frumusețea și necesitatea viețuirii în Hristos și despre modul în care se poate face aceasta în zilele noastre.

Lacrimile Pocăinței este o carte de actualitate, care se bucură de apreciere în mediile creștin-ortodoxe, și nu numai. Primul dintre cele trei volume ale cărții a fost tradus, deja, în mai multe limbi (engleză, italiană, germană, română) și este în curs de traducere în limbile rusă și sârbă. Cartea oferă omului contemporan cuvântul lucrător, experiențe trăite și exemplul unei lupte duhovnicești intense și asumate, în contextul societății secularizate în care trăim.

Ediția a doua a primului volum în limba română are mici revizuiți, față de cea precedentă, și unele adăugiri ale autorului. De asemenea, traducerea a fost refăcută pe alocuri, urmărindu-se, pe cât posibil, adaptarea textului la sensul limbii române și redarea într-o exprimare fluentă, evitându-se formulări și expresii nespecifice limbii noastre, care îngreuiază receptarea mesajului.

Autorul cărții, taximetristul, care relatează geneza acestei cărți în al treilea volum, a înregistrat istorioarele mai întâi pe CD-uri, împărțindu-le clienților și unor apropiați. Mai târziu a apărut ideea transpunerii întâmplărilor trăite într-o carte, care a ajuns la trei volume până în prezent. Faptul acesta, precum și realitățile pe care le trăiește omul contemporan, care cu anevoie găsește timp pentru citirea unei cărți, m-au determinat să optez și pentru înregistrarea unei variante audio a textului celor două volume publicate până în prezent în limba română.

Motivul, menționat încă din prolog, care l-a determinat pe autor să publice această carte, este unul singur: să fie de folos duhovnicesc cititorilor și, astfel, să se slăvească numele lui Dumnezeu. Atanasie face acest lucru din dragoste, întrucât vrea să-i facă părtași pe semenii săi bucuriilor duhovnicești pe care le trăiește. El a experiat DRAGOSTEA, dragostea desăvârșită (adevărată) în Dumnezeu, și se străduiește să o împărtășească și altora. Ascultându-l sau citindu-l pe Atanasie, poți să înțelegi, într-o oarecare măsură, ce s-a întâmplat acum 2000 de ani, când pescarii au devenit apostoli ai Domnului; poți înțelege cum oameni simpli, fără pregătire cărțurărească, s-au făcut dascăli celor școliți și lumii întregi, căci acolo unde adumbrește harul toate se schimbă. Și înțelegem că Cel care a zidit mintea, Domnul Iisus Hristos, este Cel ce dă înțelepciune, luminare și cuvânt de învățătură.

Părintele Emilian Simonopetrul¹ spunea: „Mănăstire și virtute este acolo unde există cuvânt. Te îndepărtezi

---

¹ Arhim. Emilian Simonopetrul, *Tâlcuire la Viața Cuviosului Nil Calavritul*, editura Sfântul Nectarie, Arad, 2009, p. 53.

de cuvânt? Te îndepărtezi de Dumnezeu, pierzi puțința de a-L vedea pe Dumnezeu. Cuvântul este un vehicul care-L aduce pe Dumnezeu la tine. Cuvântul, ba chiar și litera cuvântului, este o taină care-L ascunde pe Dumnezeu. De aceea, Fiul lui Dumnezeu Se numește Cuvântul și El spune că omul nu trăiește numai cu pâine, ci, mai ales, cu cuvântul lui Dumnezeu (Mt. 4, 4)".

Atunci când Harul lui Dumnezeu i-a „atins” inima, domnul Atanasie Katigás, taximetristul, omul simplu, care cu anevoie a absolvit clasele primare, și-a însușit o „cultură a duhului” vrednică de dorit.

Având în vedere popularitatea de care se bucură cartea de față, precum și receptarea mesajului ei în rândul oamenilor simpli, dar și în mediile intelectuale, cred că am putea asemăna, într-o oarecare măsură, scrierea taximetristului Atanasie, din Salonic, cu cea a Părintelui Cleopa, de la Mănăstirea Sihăstria-Neamț.

Venită din spațiul laic ortodox, dintr-o țară cu adânci rădăcini duhovnicești, cartea domnului Atanasie, poate fi considerată o continuare, modernă și actuală, în „duh”, a învățaturii despre pocăință, despre iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui, lăsată moștenire Bisericii de duhovnicul Sihăstriei. În contextul actual, de agresiune a ideologiei neomarxiste, a narcisismului și ateismului, cartea domnului Atanasie aduce mărturia vie de trăire ortodoxă autentică în Hristos.

Prin inițiativa traducerii acestei cărți am dorit să continui, într-un anume fel, tradiția misionară a bătrânilor mănăstirii noastre², care s-au ostenit, cu timp și fără timp,

---

² Mănăstirea Sihăstria-Neamț a odrăslit în secolul XX monahi harismatici care, mai ales în contextul ideologiei marxist-ateiste din

→ pentru sporirea duhovnicească a fraților din mănăstire și a „poporului lui Dumnezeu” din lume.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru ocazia de a-l cunoaște personal pe acest misionar laic al vremii noastre, pe acest apostol contemporan, aș îndrăzni să zic, pe Athanasie taximetristul. Și, totodată, Îi mulțumesc pentru ajutorul primit, spre a duce la bun sfârșit traducerea de față.

Aduc mulțumiri și domnului profesor Apostol Patelakis, din Salonic, care a avut bunăvoința să lectureze varianta română a textului și să mă consilieze pe parcursul traducerii. Le mulțumesc tuturor ostenitorilor care au contribuit la publicarea acestei cărți și rog pe Bunul Dumnezeu să le răsplătească truda și bunăvoința.

Ierom. Cosma Giosanu
Sfânta Mănăstire Sihăstria-Neamț,
1 noiembrie 2018, Sfinții Doctori fără de arginți
Cosma și Damian, cei din Asia

---

timpul regimului comunist, au hrănit sufletele oamenilor cu merinde duhovnicești. Cuvântul lor, scris și vorbit, a alimentat atunci nenumărate suflete însetate și continuă să fie pentru mulți dintre noi îndemn, dreptar și motivație în lupta duhovnicească. În pofida faptului că o parte dintre acești monahi nu aveau studii academice, cuvântul și trăirea lor au rodit din plin în țarina Bisericii. Emblematic este Părintele Cleopa Ilie, peste care se odihnea îmbelșugat Darul Sfântului Duh, din care Părintele făcea ospăț duhovnicesc semenilor.

Prolog

Motivul care m-a determinat, frații mei, să scriu cartea de față, în care am consemnat evenimente și întâmplări adevărate, e slăvirea lui Dumnezeu și folosul duhovnicesc al celor care o vor citi, nimic altceva.

Am păstrat mulți ani în taină aceste evenimente, atât față de soția mea, cât și față de copiii mei, pentru că așa a hotărât duhovnicul meu.

Mulțumesc lui Dumnezeu din toată inima că m-a învrednicit să trăiesc asemenea întâmplări cutremurătoare, întrucât, prin acestea, am putut să mă văd pe mine însumi și să înțeleg ce înseamnă adevărata pocăință, smerenia și dragostea în Hristos.

Capitolul 1

Cuvântul lui Dumnezeu este viață. Pocăința, spovedania, Sfânta Împărtășanie. Întâlnirea noastră cu Sfântul Paisie³

Bucurați-vă întru Domnul, frații mei!

Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu binecuvântarea duhovnicului meu, doresc să vă împărtășesc câteva cuvinte despre pocăință, spovedanie și Sfânta Împărtășanie.

Pocăința este un cuvânt menționat de peste o sută de ori în Noul Testament. „Pocăință!”, strigau profeții Vechiului Testament. „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!” (Mt. 3, 2), zicea Sfântul Ioan Botezătorul. „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Mc. 1, 15), îndemna Mântuitorul. „Pocăiți-vă!”, zic și astăzi Părinții și Biserica noastră, pentru că acesta este singurul și cel mai scurt drum care ne aduce aproape de Hristos.

Așadar, suntem chemați cu toții să ne facem o analiză adâncă a conștiinței, fără a ne îndreptăți, întrucât

---

³ Aghioritul [n. tr.].

numai așa putem vedea patimile și slăbiciunile pe care le-a zămislit păcatul în interiorul nostru.

Cunoaștem că omul este trecător și vremelnic și va veni o zi când vom părăsi lumea aceasta, fie că vrem sau nu, fie că avem credință sau nu. Întâlnire cu moartea avem cu toții. Numai că omul nu este doar o bucată de carne, care cântărește șaiszeci, șaptezeci sau optzeci de kilograme, ci are și suflet nemuritor, înăuntrul său; iar pentru acest suflet vom da seamă, într-o bună zi. Biletul pentru cer se eliberează însă pe pământ, și pe acest bilet scrie: pocăință, spovedanie și Sfânta Împărtășanie!

Vă voi prezenta câteva întâmplări care au avut loc în viața mea, fiindcă numai despre ele pot să vorbesc, și aceasta numai și numai spre slava lui Dumnezeu. Mă voi întoarce cu ceva timp în urmă, în jurul anului 1993, când l-am pierdut pe cel mai bun prieten al meu, un tânăr de 33 de ani, care a murit de cancer la plămâni. „S-au blocat plămânii cu fum și nicotină de la țigări”, au spus medicii. Eram, la acea vreme, pierdut și deznădăjduit, plin de nedumeriri și întrebări...

Mergeam adeseori cu flori la mormântul prietenului meu și-L rugam pe Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Chemam adesea un preot pentru a-i citi parastase și, apoi, stăteam și discutam despre viață și moarte; îmi amintesc cum îmi dădea cele mai bune sfaturi. M-a întrebat dacă, înainte să plece din această lume înșelătoare, prietenul meu se spovedise cu pocăință sinceră și se împărtășise. I-am răspuns:

– Da, părinte, a făcut toate acestea.

Atunci mi-a zis:

– Să-ți aduci aminte de făgăduința Mântuitorului Hristos: „Pe cel care vine la Mine nu-l voi scoate afară” (In 6, 37). Sufletul prietenului tău este în brațele lui Hristos. Mergi de fă și tu acestea, pentru ca rugăciunea ta să fie mai bineprimită și să aibă trecere înaintea Domnului.

Așa am și făcut. Mai târziu, cu harul lui Dumnezeu, împreună cu întreaga mea familie, mi-am schimbat modul de a viețui.

În acea vreme, m-am sfătuit cu un prieten de-al meu, paralytic, să mergem la Mănăstirea Suroti⁴, unde era Sfântul Paisie, pentru a primi binecuvântarea lui. Aceasta s-a întâmplat cu puțin înainte de adormirea sfântului. Când am sosit era atât de multă lume, încât mașinile ajunseseră până jos, la șoseaua asfaltată. Camioane, autobuze, motociclete, o mulțime de oameni, pe scurt: era o mare aglomerație. Noi însă, fiind cu paralyticul, am fost lăsați să urcăm până în mănăstire și să ajungem în spatele unei clădiri, deoarece pe acolo urma să vină părintele, pentru a-i vedea pe cei cu infirmități. Într-adevăr, în scurt timp, a venit părintele și a început să-i binecuvânteze, însemnându-i pe toți cu Sfânta Cruce, unul câte unul, vorbindu-le și sfătuind pe părinții celor în suferință. Când a venit rândul nostru, ne-a spus cuvinte frumoase și folositoare pentru suflet, iar la sfârșit l-am văzut pe părintele că se pleacă până jos, la picioarele paralyticului. Îi face o metanie și îl îmbrățișează strâns, cu dragoste. În acele clipe m-am pierdut. Nu am mai făcut față emoțiilor. M-am dat puțin mai în spate,

---

⁴ Mănăstirea Suroti se află în apropierea orașului Salonic.

---

lângă un zid, și, fiind singur, am plâns cu amar, pentru ale mele păcate.

Poate că, pentru prima dată, am văzut ce înseamnă smerenia și iubirea în Hristos. A fost ca și cum Părințele ne-ar fi spus că el este nimic față de crucea pe care o poartă acest paralytic. Așadar, am plecat atât de folosiți de cele auzite și văzute, încât niciodată, în viața noastră, nu vom uita această întâlnire.

Întoarcerea prostituatei

Adeseori, în rugăciunea mea, am cerut de la Hristos să mă lumineze, ca să înțeleg ce este adevărata pocăință, întrucât simțeam și realizam că pocăința mea nu era cea pe care o voia Dumnezeu.

Așadar, într-o dimineață, prin 1996-1997, am luat o fată în taxi. Pe drum, m-a întrebat ce semnificație avea ceea ce ascultam. I-am spus că este o casetă cu o predică despre pocăință și, după ce a ascultat câteva clipe, m-a întrebat:

– De fapt, ce este pocăința?

– După puținele mele cunoștințe, pocăința, draga mea, este să-și simtă cineva păcătoșenia, să realizeze că este bolnav sufletește și că are nevoie de vindecare. Iar eu, care îți vorbesc, sunt primul ce trebuie să facă aceasta.

Privind-o însă pe fată în oglindă, în timp ce-i vorbeam, i-am văzut ochii lucind de emoție, pe care zădărnice încerca să o ascundă. Și mă întrebă iar:

– Și când vine această vindecare?

– Când luăm hotărârea eroică de a începe să ne judecăm pe noi înșine, nu pe vecini, întrucât pe alții îi judecăm ușor și cu multă pasiune. Deci numai pe noi înșine să ne osândim, zdrobind multul nostru egoism,

mândria, trufia, îngâmfare, semeția și înfumurarea. Fiindcă păcatul a devenit deja o stare permanentă înăuntrul nostru, iar patimile prind rădăcini asemenea plantanilor, de aceea este nevoie de înnoire. Iar schimbarea vine atunci când sufletul se pleacă sub epitrahilul duhovnicului cu lacrimi de pocăință și omul începe să-și mărturisească păcatele, pentru a lua binecuvântata iertare de păcate ca să se poată împărtăși, mai apoi, cu Trupul și Sângele lui Hristos. Și atunci, crede-mă, draga mea, vin clipe când mergi să citești rugăciunile de seară și lacrimile ajung până la glezne, nu doar pe obraz. De pe glezne le ștergi și zici: „Preadulcele meu Iisuse, ce-am făcut atâția ani? Pe unde am umblat? Ce filosofii și teorii am urmat? Am făcut pe deșteptul. De ce atâția ani pierduți? De ce? De ce...?”. După cum spune și Cuviosul Paisie: „Dacă tinerii gustă, o singură dată, harul lui Dumnezeu, cu macaraua de-i vei trage, nu-i vei putea scoate din biserică”.

Un alt sfânt al Bisericii noastre, Sfântul Siluan Athonitul (iar aceasta o spun pentru voi, fraților), când îngenunchea să se roage, zicea: „Hristoase al meu, Te rog, nu-mi mai da altă bucurie, fiindcă inima mea nu o mai poate duce și cedează!”. Vai, vai! Nu „dă-mi”, ci „oprește-Te, Doamne!”. Și zic Părinții că inima lui se topea de dulceață, de cereasca adiere, de cercetarea Preasfântului Duh. Vedeti, fraților, la ce măsură de sfințenie poate să ajungă omul, când pune început pocăinței? Desigur, întotdeauna, numai prin harul lui Dumnezeu. Să nu uitați aceasta, niciodată!

Însă, în timp ce încercam să-i explic, o priveam în oglindă și, pentru prima dată în viața mea, am văzut

asemenea căință la un om: lacrimile se revărsau din ochii ei, în sensul propriu al cuvântului. Le ștergea pe unele de pe obraz, dar altele se scurgeau până pe piept. După ce și-a șters lacrimile de mai multe ori, m-a întrebat:

– Domnul Hristos iartă și prostituatele?

Și-a acoperit fața cu mâinile, începând a plânge în hohote și cu suspinuri.

– Da, desigur, draga mea! Pentru noi, păcătoșii, a venit Hristos. Știi de ce brațele Lui sunt întinse, sus, pe cruce? Pentru a îmbrățișa pe fiecare om care se pocăiește, pe fiecare păcătos și, mai întâi, pe mine, cel care îți vorbesc. Amintește-ți, ce zice Hristos: „Nu am venit să chem pe cei drepti, ci pe cei păcătoși la pocăință” (Mt. 9, 13). Dar, o clipă! Când spui prostituată, la ce te referi? Lucrezi la vreun local sau la vreun bar?

– Nu, nu, domnule Atanasie, prostituată în adevăratul sens al cuvântului; sunt plătită pentru aceasta și o fac de mulți ani. Dar, credeți-mă, alții m-au determinat să devin așa.

Și, iarăși începu a plânge în hohote.

– Nu, draga mea, nu! Chiar dacă așa au fost lucrurile, după cum spui, nu folosește sufletului nostru să aruncăm responsabilitatea noastră asupra altora, întrucât așa fugim de pocăință și ne justificăm pe noi înșine. De altfel, în ziua Judecății nu ne va întreba Hristos: „De ce ați păcătit?”. Nu, pentru că toți suntem păcătoși. Însă ne va zice: „De ce nu v-ați pocăit?”. Și atunci, vom rămâne fără răspuns. Ce păcat! Îți voi spune ceva ipotetic. Dacă Hristos ar merge în iad și i-ar întreba pe cei care se chinuiesc acolo:

– Vreau să vă fac un dar. Ce v-ați dori cel mai mult?

→
Toți ar striga, într-un glas:

– Să ne dai cinci minute, Doamne!

– Dar ce să faceți cu ele?

– Să ne pocăim, Doamne!

– Bine, dar v-am dat șaiszeci, șaptezeci, optzeci de ani, și nu ați găsit cinci minute să mergeți la un duhovnic, să vă deschideți inima și să vă mărturisiți păcatele? Atâția ani v-am așteptat! Ce ați făcut?

Am spus că este ipotetic. Dacă am lua, în acea zi, carnetul de sănătate, pe care-l avem fiecare, și l-am deschide, am găsi înăuntru: parafa cardiologului, a pneumologului (doctorului de plămâni), a chirurgului, a stomatologului, a oftalmologului, a medicului de familie... Și al meu, și al tău, sunt pline de parafe. De m-ar întreba, în acea zi:

– Bine, Atanasie, dar parafa duhovnicului tău unde este? Pentru trupul tău ai alergat, și bine ai făcut, dar pentru sufletul tău ce-ai făcut pe pământ?

Vai! Ce-I voi spune și cum mă voi justifica? Spune-mi, te rog!

Îmi amintesc răspunsul fetei, pe care l-am primit îndată:

– Doar eu sunt vinovată, domnule Atanasie, nimeni altcineva. De-ați ști ce dezgustată sunt de mine însămi, câtă silă simt înăuntrul meu! Credeți-mă, nu mă voi mai întoarce la acel mod de viață. Iată! Cheile acestea, pe care le țin în mână, nu vor mai deschide niciodată ușa pentru a păcătui.

A început iarăși să plângă cu suspinuri, cerând încontinuu iertare. De mulțimea lacrimilor i se șterseseră vopselele de pe față și rujul, iar chipul sărmanei devenise într-un hal fără de hal.

– Draga mea, i-am spus, nu te neliniști și nu te rușina. Nu-i nevoie să-ți ceri iertare. De altfel, aceste lacrimi sunt cele mai frumoase: sunt lacrimile pocăinței, pentru că numai ele pot spăla sufletul de murdăria păcatului.

Îmi amintesc că mi-am spus atunci: „O, Hristoase al meu, de-aș avea și eu asemenea lacrimi, ca această fată!”.

– Domnule Atanasie, vă rog, duceți-mă la un duhovnic, chiar acum! Să mă eliberez de toate cele pe care le port înăuntrul meu, pentru că mă apasă foarte mult.

– Ești sigură, draga mea?

– Este singurul lucru pe care mi-l doresc acum.

– Uite, puțin mai sus de locul în care ne găsim, pe strada Eptapirghio⁵, stă duhovnicul meu, un bătrânel blând și smerit, plin de dragoste. S-au spovedit mii de suflete sub epitrahilul lui. Ce zici, mergem?

– Desigur, domnule Atanasie, și, vă rog, să ne grăbim!

Pe drum, timp de câteva minute, până să ajungem, mă cam pierdusem. Încercam să înțeleg: ce se întâmplă, ce dimineată este aceasta? Mă rugam înăuntrul meu și ziceam: „Hristoase al meu, Te rog, ce să fac? Luminează-mă, miluiește-mă!”.

---

⁵ Eptapirghio (Șapte Turnuri) – turn de apărare bizantin care străjuia capătul zidului nord-estic al cetății bizantine, transformat în închisoare de către turci, folosit ca loc de detenție pentru deținuții politici în timpul războiului civil din Grecia (deceniul al cincilea al veacului XX). Astăzi adăpostește Eforia Antichităților Bizantine din Salonic. Se află în punctul cel mai înalt al orașului, construit în linie dreaptă față de Turnul Alb de pe faleză.

→

Când am ajuns la ușă, m-am întors și am privit-o în ochi, spunându-i, pentru ultima oară:

– Ești sigură, draga mea?

Și ea, cu lacrimile curgând, mi-a răspuns:

– Vă rog, spuneți-i părintelui să mă primească!

Atunci am înțeles că harul lui Dumnezeu a cercetat acest suflet și nu mai trebuia să amânăm.

Intrând în casă, l-am văzut pe fiul părintelui și l-am întrebat:

– Unde este părintele?

– Nu este acasă.

– Dar unde este?

– Este în Kalikratia⁶.

– Ah, chiar acum!

Mi-a dat telefonul și l-am sunat imediat:

– Părinte, aceasta și aceasta se întâmplă. Ce să fac?

Mă gândesc să-i spun fetei să venim acolo, dar fără să plătească nimic.

– Bine. Întreab-o dacă vrea, însă nu insista.

– Nu, părinte.

Când am mers la taxi și i-am spus că părintele nu este aici, ci este plecat, în Kalikratia, s-a întristat mult.

– Putem să mergem acolo și, te rog să mă crezi, nu trebuie să-mi plătești nimic.

– Nu e vorba de bani, domnule Atanasie, de aceștia am o mulțime. Dar spuneți-mi, vă rog, pe aici, prin apropiere, nu este nici o biserică?

– Cum să nu, puțin mai jos este biserica „Sfinții Doctori fără de arginți”. Și cred că la această oră părinții sunt acolo.

---

⁶ Kalikratia – localitate la 45 km de Salonic.

Se vede că așa a fost voia lui Dumnezeu. Când am ajuns la biserică, puțin înainte de a ne despărți, mi-a spus:

– De acum înainte, domnule Atanasie, mă veți vedea în fiecare duminică la această biserică.

– Numai că eu nu merg la această biserică, draga mea. Dar ce importanță are să te văd eu? Important este că te va vedea Hristos și Se va bucura. Dar și tu te vei bucura, când vei intra în biserică. Îl vei vedea pe Hristos răstignit și-I vei spune, tainic, ce ai în sufletul tău: „Hristoase al meu, am venit! Pentru Tine am venit: pentru că mă iubești și Te iubesc”. Aceasta este iubirea concretă, care presupune o jertfă, cât de mică, chiar și o oră. Dar vreau să faci și tu ceva pentru mine.

– Tot ce doriți, domnule Atanasie.

– Acum, că te vei spovedi, vreau să te rogi pentru toți soferii, fiindcă astfel voi fi și eu printre ei.

Coborând din taxi, a venit să-mi strângă mâna, dar îmi amintesc că era atât de emoționată încât lacrimile, multele ei lacrimi, cădeau calde pe mâinile noastre. În această stare, mi-a spus ultimele cuvinte cu multă greutate, încât abia am înțeles: „Prietene, nu te voi uita niciodată!”. Apoi a plecat repede, urcând scările bisericii.

Mi-am șters ochii, I-am mulțumit lui Dumnezeu și m-am pregătit pentru următoarea cursă. Nu am mers decât o sută de metri mai jos și mi-am amintit de rugăciunea pe care am făcut-o Mântuitorului Hristos: să-mi arate cum trebuie să fie o pocăință concretă, sinceră și adevărată. Și atunci, înăuntrul meu, tainic, am primit răspunsul: „Iată, așa vreau să fie pocăința!”.

De atunci, n-am mai văzut-o pe acea fată. Aș dori să o mai revăd, pentru a o îmbrățișa și a-i mulțumi mult,

---

fiindcă mi-a arătat practic ce înseamnă pocăința și întoarcerea la Dumnezeu. Să aibă Dumnezeu grijă de ea, oriunde s-ar afla! Îi doresc din toată inima să aibă parte de mântuire.